

BUKIĆ PAŠA

BUKIĆ PAŠA - ZA ZBORNİK SJEĆANJA

Mi smo kod kuće saradivali kolike smo god više mogli. Saradivali su Meho, Negib, Asim, Adem je počeo raditi još prije njih. Radio je on još sa Osmanom prije rata. Odatle Adem je krenuo u Zemun. Asim je otišao 1941 god. sa Kasimom Hercegovcem. Kad je on trebao da ide, meni nisu ništa rekli nego su me poslali preko kćeri. Kad sam se vratila, vidila sam da nema neke na krevetu. Pitala sam Mehu gdje je deka, a on je rekao da je nema. Ja sam ali već tada nešto slutila. Vidila sam pripreme u štali, gdje se na buretu od kupusa nalazio kofer pun stvari. Pitala sam tada Kasima kuda se sprema, ali nije ništa rekao. Ja sam zapomagala. Tada me je Meho ostvorio u kuću. Asima su opremili za put Meho i Ahmet Tekić. Tekić dodje tada k meni govoreći neka ne plačem, jer svi ćemo mi u partizane. Tada mi je otvorio vrata i pustio me van. Znala sam po tome da se Asim sprema u šumu, jer je još ranije radio u Pelagiću sa Munibom Čerinićem. Tako je Sam otišao. Meho je seo i radio simske kapute. Meho je uvukao i Negiba u rad. Uveče su uvek donosili stvari, kožne kapute i ostalu odjeću u kuću i u štalu, gdje su skrivali sve. Stvari je donosio Abdulah Tokić, Ibrahim Djin a najviše Mina. Od mene su krili, Videla sam sve to što se donosilo i bilo je i kožnih čizama. I ja sam stvari sakrivala u sijene u štalu. U kuću mi u to vrijeme niko nije dolazio osim kćeri, koja je sve znala. Tako je to išlo sve do 1942 godine kada su Meho i Negib otišli u partizane. Došla je veza po njih. Bilo je to tako dobro. Sinovi su mi rekli neka sve sklanjam što je u kući, a kuća je zaista bila puna svega. Oni su javili Timi, i Fima je poslala kola da se stvari odnesu. Kad su odlazili bilo je ovako, oko 6 sati naveče njih još nije bilo kući. Odoh ja tada Vehabu u kuću i kažem da je 6 sati prošlo, a to je bio redarsten sat, a sinova mi još uvijek nema. Sigurno su mi sinovi uhapšeni. Ja sam zapravo znala gdje, ali nisam htjela pred Vehabom da se odam. U noći, kad sam sa najmlađim sinom legla, najednom neko lupka na vratima i viču da otvaram. Puna je kuća bile hrvatske vojske. Bili su to domobranci. Pitaju me-majke gdje su ti sinovi. Kažem, valjda su zatvoreni, jer su dokasna ostali, a vole ašikovati. A oni na to- da, da zatvoreni, a kreveti najmještani a oni pošli da pucaju odosgo na nas. Bio je Osman Bukić sa njima. Uze- li su njega da im pokaže gdje smo. Prije toga su bili u kući Avdinice Bukić. Odoše oni i nisu ništa našli. Sutradan dodje

Vehab i pita za djeou. Uto dodje Munira, pastorka Avdinice i dodje Melaća. Kaže Munira da idu ustaše i stvarne dodjoše u kuću. Jedan je odmah uperio pušlu u mene, a drugi su tražili po stanu ne nisu ništa našli jer je sve već bilo otpremijeno. To je bilo 1942 god. Tada mi rekoše da se spremam i da idem s njima. Hazim je upitao da li i on treba da ide, oni su rekli da ne treba, Pitaju ustaše Melaću i Muniru zašto su došle ovamo. Kaže Melaća da je došla po mlijeko, a i držala je kanticu u ruci. Ona je zapravo došla da mi kaže neka se ne brinem, jer da su Meho i Negib došli u njesinu kuću. Znači, dok su ustaše došle, sinovi su mi još bili u Danijal Hasanovoj štali. Kad su Muniru pitali zašto je ona došla, odogovorila je da je došla zatražiti brata Osmans. Onda smo išli u Avdiničinu kuću. Tamo je pak bila sva hrvatska vojska. U međuvremenu su već uhvatili Timu, Adema, Katanu i Ismeta. Onda su mene odveli u ustaško redarstvo. Tamo je bila već stara Avdinica, Adem Katana.

Što se Hasana tiče, je nisam ništa znala, sve se krilo od mene. Ja sam u partizane otišla 1944 godine deveti dan iza bajrama ramazanskog. Ilija Lagundžija, ustaša je tada, kada sam ja otišla rekao da je dobro da sam otišla, jer da nisam posjekao i mene i onog mog balavca. Alija, moj brat poručio nam je neka odmah krenemo u partizane. Došla sam kod Mlate u G.Šeheru, tamo je bio samo jedan partizan. Nisam znala šta ću. Bila sam loše obučena, a snijeg je bio velik. Medjutim kod ćuprije sam naišla na Fikretu i Muju. Fikreta me pita kuda ću. Kažem moram da idem, ali miću prije kući da se bolje obučem. Kaže on neka ne idem, jer ću nastradati. Vidjeli smo puna kola sanduka đuvana i tamo sjedi neka žena i zamolila da me prime. Ne ona nije htjela. Išli smo daleke polako pješice. I ala sam tada 62 godine. Pošla sam u Karanovac pa u Han Kola. Krenuo je i moj Vehab. Došli smo do Mrkonjić Grada. Zaim i Ibrahim su u Han Kolima održali sastanak i raspodjelili nas. Kiša lijeva i ružno vrijeme a avioni više nas, ne ja sam sretna što idem na oslobođenu teritoriju. Tako smo hodali 3-4 dana. Bilo je ipak lakše jer nije od moje djece, nije ostao kod kuće. Konačno stigli smo u Mrkonjić. Raspodjelili su nas po bogatijim kućama. No slabo je bilo, jer nas nikako nisu volili. Tu sam bila od bajrama do bajrama. Tamo gdje sam bila ne daju pravo da jedem, ne daju da se grijem, da vatru ložim, otjeraše sina mog, sve rastjeraše. Još su mene nekako mogli jer sam radila sva po kući. Vidim ja slaba hrana, pa padam. Otišao je Atif i sebi našao drugu kuću. Jednog dana sam otišla

brati kukuruz da bi mogla jesti. U međuvremenu me tražio Osman Karabegović. Naše je Fehru i Tefidu. Pitao ih gdje sam. Kad su mu rekli odgovorio je kakav rad. I poručio neka ja dođem sutradan zajedno sa Fehom i Tefidom u gradski. I mi odnesemo tamo. Kad naiđemo na jednog partizana i pita-šta ti nane bereš kukuruz, kažem zato da imam da jedem. Kaže da je Osman rekao da ne smijem raditi, a meram sve imati. Pitao je kod koga sam. Rekoh kod Zaima Dedića. Rekao je da se vratim i da mu kažem da mi mora sve dati. I kad sam se vratila zaista sam sve dobila, ne čujem kako žena bronča kako ja tražim i doručak, a i ona ne doručkuje, da tražim ručak, a i ona ne ruča. Ljutila se i govorila kako sam ja išla tužiti, a je sam joj rekla da nije tako, nego da je Osman rekao i to tražio.

Poslije su me drugovi opet zvali. Rekla sam da bi voljela da mi se dadne jedna soba i koja će biti čista i da ja sam budem. Našli su mi sobu zahvaljujući brzini druga Osmana. U toj kući su bile majka i ćerka. Bila sam i salbe obučena, pa sam dobila cijeli jedan padobran da skrojim sebi haljine. Jednog dana mi je otišao i Negib sa dva druga i donio mi haljine, i rekao da neka ja dadem toj majci i kćeri jer su oni velika sirotinja. Što se tiče mojih sinova sve kako su oni prošli. Asim je boleovao, od tifusa i kad je bila efanziva na Kozari, oni su zapalili bolnicu i Asim je tamo izgorio. Meho je poginuo, čini mi se kod Travnika od četnika je ubijen, isjekli su ga. Adem je potpukevnik, a Negib je kapetan ili major.

Što se mene tiče 1942 god. bila sam uhapšena, 8 dana sam bila kod ustaša i mjesec dana na policiji. Ključar nam je bio Derviš Lukšić, a drugi Tahir Mustafića. Oni su bili obojica dobri ljudi. Jednog dana mi je došla starija Munira. Videla sam je nedavno, kad smo bili na ručku kod pretsjednika za 29 novembar. Dedje ona u aviliju, a ie je tu zatvoren i njen Jovo. Zamolila je ključare da je puste unutra da se ogreje, a donijela je i hrane.

H. Luka, 12-7-1963.g.
Pravim sa originalom
1. Luko Dusa
2. Glamar Gora

